

Sygn. akt VI U 1369/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2017 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: I. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 11 maja 2015 r., znak:(...)

w sprawie: I. C.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o datę przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje

ubezpieczonemu I. C. prawo do renty z tytułu

częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od

24 grudnia 2013 r. do 21 czerwca 2014 r.

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania decyzji;

III zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na

rzecz ubezpieczonego I. C. kwotę 120 (sto dwadzieścia)

złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

VI U 1369/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpoznaniu wniosku I. C. z dnia 26 maja 2014r. – przyznał ubezpieczonemu wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 22 czerwca 2014r., tj. – jak wskazał organ rentowy – od nabycia uprawnień do renty.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, domagając się jej zmiany poprzez orzeczenie, że przysługuje mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 23 grudnia 2013r. Ponadto ubezpieczony wnosił o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił naruszenie art.6 ust.1 pkt 6, art.17 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz.1322 z późn. zm.) oraz art.14 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz.1440 z późn. zm.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż ubezpieczonemu przysługuje renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22 czerwca 2014r., przy czym jednoznacznie z opinii biegłych sądowych w sprawie o sygnaturze akt VII U 194/14 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wynika, że ubezpieczony pozostawał niezdolny do pracy i nie rokował powrotu do pracy już od 23 grudnia 2013r., co uzasadniałoby ustalenie, że należna mu renta przysługiwałaby od tego okresu.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podnosił, iż Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 10 kwietnia 2015r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i ustalił, iż niezdolność ta powstała przed 1 maja 2015r. Dnia 11 maja 2015r. ZUS wydał decyzję, na mocy której przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 22 czerwca 2014r.

Zdaniem odwołującego przy ustalaniu okresu powstania niezdolności do pracy organ rentowy nie uwzględnił opinii biegłych sądowych wydanej w sprawie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. akt VII U 194/14. Ponadto data powstania niezdolności do pracy jest sprzeczna zarówno ze wskazaną powyżej opinią, jak też z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując iż opinia biegłych sądowych wydana została w sprawie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. akt VII U 194/14 o świadczenie rehabilitacyjne, a wniosek o rentę ubezpieczony złożył w dniu 26 maja 2014r. Jak wynika z art.129 ust.1 ustawy emerytalno – rentowej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Dodatkowo organ rentowy zaznaczył, iż w sprawie o świadczenie rehabilitacyjne w dniu 14 maja 2015r. przed Sądem Rejonowym zapadł wyrok oddalający odwołanie, ale na chwilę obecną wyrok ten nie jest prawomocny gdyż ubezpieczony złożył wniosek o jego uzasadnienie.

Organ podnosił również, iż renta wypadkowa na wniosek z 26 maja 2014r. przyznana została od 22 czerwca 2014r., tj. od dnia, kiedy ubezpieczony wyczerpałby prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyby zostało ono przyznane w postępowaniu sądowym, a zatem od dnia w którym wszystkie przesłanki prawne niezbędne do prawa do świadczenia rentowego zostały spełnione. Zgodnie z art.100 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast zgodnie z ust.2, jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

W dniu 26 maja 2014r. ubezpieczony I. C. (urodz. (...)) złożył w ZUS Oddziale w B. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Orzeczeniem z dnia 10 kwietnia 2015r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że:

- ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2017r.; data powstania częściowej niezdolności do pracy przed 1 maja 2014r.; częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu;
- data wypadku 25 stycznia 2011r.

Opierając się na tym orzeczeniu Lekarza Orzecznika Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżoną decyzją z dnia 11 maja 2015r. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 22 czerwca 2016r. (tj. od nabycia uprawnień do renty) do 30 kwietnia 2017r.

(okoliczności niesporne, potwierdzone dowodami z dokumentów zebranych w aktach rentowych)

Przed wydaniem powyższej decyzji rentowej ubezpieczony – po okresie pobierania zasiłku chorobowego – miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i pobierał to świadczenie w okresie od 27 czerwca 2013r. do 23 grudnia 2013r. W dniu 28 listopada 2013r. złożył on w ZUS Oddziale w B. wniosek o przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres, po 23 grudnia 2013r., jednak decyzją z dnia 21 stycznia 2014r. organ rentowy odmówił mu prawa do tego świadczenia, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 stycznia 2014r., zgodnie z którym stan jego zdrowia nie uzasadnia przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Ubezpieczony zaskarżył powyższą decyzję z dnia 21 stycznia 2014r. odwołaniem do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, który wyrokiem z dnia 14 maja 2015r. (sygn. akt VII U 194/14) oddalił to odwołanie. W wyniku apelacji powoda Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 1 marca 2016r. (sygn. akt VI Ua 78/15) uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 14 maja 2015r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2017r. (sygn. akt VII U 328/16) oddalił odwołanie. Wyrok ten uprawomocnił się dnia 16 maja 2017r.

(dowody: dokumenty i ich odpisy w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. VII U 194/14 i VII U 328/16, kserokopie dokumentów w aktach ZUS dotyczących świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonego – okoliczności niesporne)

Spór w rozpoznawanej sprawie - jak wynika z wyżej przytoczonych okoliczności faktycznych - sprowadzał się do kwestii daty, od której ubezpieczony nabył prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz daty od której świadczenie to powinno być mu przez organ rentowy wypłacone.

W kwestiach tych w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na to, iż orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 10 kwietnia 2015r., na które powoływał się organ rentowy w treści zaskarżonej decyzji nie precyzowało konkretnej daty powstania częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy, lecz określało tę datę w sposób nieprecyzyjny jako „przed 1 maja 2014r.”, co organ rentowy zaakceptował, uznając za wystarczające wyjaśnienie konieczne do wydania decyzji rentowej. W toku procesu organ rentowy opierał swoje stanowisko na założeniu, zgodnie z którym powód nie mógł nabyć prawa do powyższej renty wcześniej niż od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył on wniosek o to świadczenie (art.129 ust.1 ustawy emerytalnej).

Jednak powyższe założenia organu rentowego były błędne i sprzeczne z obowiązującym prawem w sytuacji, która występowała w rozpoznawanej sprawie. W szczególności zwrócić należy uwagę na istotny dla oceny uprawnień powoda do renty i daty powstania do niej prawa fakt, iż ubezpieczony w dniu 28 listopada 2013r. złożył wniosek o inne świadczenie z ubezpieczenia chorobowego – o świadczenie rehabilitacyjne.

Organ rentowy przy rozpoznawaniu sprawy o rentę wypadkową bezzasadnie zignorował powyższy fakt, dążąc do pozbawienia powoda prawa do tej renty w okresie od 24 grudnia 2013r. do 21 czerwca 2014r. (dzień poprzedzający dzień, w którym przyznano ubezpieczonemu rentę wypadkową, w zaskarżonej decyzji). Wyraźnym sygnałem dla

organu rentowego, wskazującym na możliwość ubiegania się przez powoda o rentę wypadkową z tytułu częściowej niezdolności do pracy, powinno być złożenie przez niego w dniu 28 listopada 2013r. wniosku o inne świadczenie (świadczenie rehabilitacyjne). Skoro w dniu złożenia wniosku o rentę w niniejszej sprawie, tj. 26 maja 2014r. organ rentowy wiedział, że między nim, a ubezpieczonym toczy się postępowanie o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, to powinien liczyć się z możliwością uwzględnienia prawa powoda do renty wypadkowej także za okres wcześniejszy niż od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek rentowy. Zresztą z treści zaskarżonej decyzji i złożonej w niniejszej sprawie odpowiedzi na odwołanie wynika, że organ rentowy miał świadomość, iż przed datą wskazaną w decyzji z 11 maja 2015r. jako data początkowa przyznania renty (22 czerwca 2014r.), a nawet przed datą złożenia wniosku o to świadczenie (26 maja 2014r.) ubezpieczony może także nabyć prawo do wnioskowanej renty wypadkowej.

W odpowiedzi na odwołanie wyjaśniał on bowiem, iż przyznał powodowi prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 22 czerwca 2014r., to jest od dnia następnego po dniu, do którego ubezpieczony mógł pobierać w maksymalnym wymiarze świadczenie rehabilitacyjne.

Organ rentowy miał tu zapewne na uwadze § 34 ust.1 i ust.2 obowiązującego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011r. Nr 237, poz.1412), zgodnie z którym:

- (ust.1) w razie odmowy prawa do świadczenia, o którego przyznanie zainteresowany zgłosił wniosek, organ rentowy informuje zainteresowanego o możliwości ubiegania się o inne świadczenie lub świadczenie ustalane przez organ rentowy na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli z akt sprawy wynika, miałby do niego prawo;
- (ust.2) jeżeli zgłoszenie wniosku o inne świadczenie na warunkach określonych w ust.1 nastąpi przed dniem, w którym decyzja odmowna stała się prawomocna, za datę zgłoszenia tego wniosku przyjmuje się datę zgłoszenia poprzedniego wniosku, jeżeli zainteresowany tego zażąda.

Jednak jego działanie w postępowaniu rentowym wszczętym z wniosku powoda z dnia 26 maja 2014r. zmierzało wprost do naruszenia powołanego § 34 poprzez świadome niedostrzeżenie faktu, iż ubezpieczony zrealizował dyspozycje ust.1 i ust.2 tego przepisu i to bez pouczenia ze strony organu, jeszcze przed wydaniem zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji. Powód zgłosił bowiem wniosek o inne świadczenie (inne niż świadczenie rehabilitacyjne) – o rentę wypadkową w dniu 26 maja 2014r. przed uprawomocnieniem się decyzji odmawiającej mu przyznania świadczenia rehabilitacyjnego (która to decyzja ostatecznie uprawomocniła się 16 maja 2017r.). Także z treści wniesionego w niniejszej sprawie odwołania z dnia 2 czerwca 2015r. (data wpływu do ZUS Oddziału w B. – 3 czerwca 2015r.) wynika żądanie ubezpieczonego przyznania mu prawa do renty wypadkowej od dnia 23 grudnia 2013r. (następnie sprecyzowane na dzień 24 grudnia 2013r. wobec niespornej i przyznaje przez pełnomocnika powoda okoliczności pobrania świadczenia rehabilitacyjnego także za dzień 23 grudnia 2013r. – e protokół rozprawy k.50).

Organ rentowy w toku niniejszego procesu oraz w momencie wydania zaskarżonej decyzji ignorował powyższe okoliczności oraz unormowanie § 34 ust.1 i ust.2 powołanego rozporządzenia z 11 października 2011 r. i w ten sposób zmierzał do pozbawienia powoda należnego mu świadczenia rentowego za okres sprzed 22 czerwca 2014r. oraz sprzed daty złożenia o nie wniosku. Takie działanie jest oczywiście sprzeczne z prawem i jako naruszające słuszny interes ubezpieczonego nie może być przez Sąd akceptowane oraz nie może korzystać z ochrony. Przeciwnie organ rentowy powinien ponieść za nie odpowiedzialność, o której mowa w art.118 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.).

Wobec mało precyzyjnej treści orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS (które jednak zawierało ustalenie, iż ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 25 stycznia 2011r. przed dniem 1 maja 2014r.) Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych sądowych w składzie: specjalista medycyny przemysłowej, ortopeda i neurolog, którzy w opinii z dnia 13 lipca 2016r. (k.21 – 22 a.s.) rozpoznali u ubezpieczonego:

- uszkodzenie pierścienia rotatorów i mięśnia dwugłowego ramienia prawego z dużą dysfunkcją stawu ramiennego prawego,
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego z dyskopatią L4 – 5 i L5 – S1 z zespołem bólowym,
- nadciśnienie tętnicze.

Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo – lekarskich i po analizie dokumentacji z akt sprawy biegli sądowi stwierdzili, iż stan zdrowia ubezpieczonego upośledza sprawność jego organizmu w stopniu powodującym okresową, częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 25 stycznia 2011r. (kiedy to ubezpieczony po dźwignięciu ciężaru doznał urazu stawu ramiennego prawego). Był on leczony zachowawczo i nadal stosowana jest farmako – i fizjoterapia. Aktualnie w badaniu zakresu ruchu przez biegłego sądowego ortopedę stwierdzono nadal dużą dysfunkcję stawu ramiennego prawego. Natomiast pozostałe wymienione w rozpoznaniu schorzenia nie pozostają w związku z wypadkiem przy pracy.

W swoich końcowych wnioskach biegli powołanego zespołu orzekli, iż:

- badany jest okresowo częściowo niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji w związku z wypadkiem przy pracy na okres 3 lat od daty badania przez biegłych tj. do lipca 2019r. – przyczyną jest stan układu ruchu;
- za datę powstania tej niezdolności do pracy należy przyjąć okres ustania świadczenia rehabilitacyjnego;
- dysponowali tymi samymi dowodami, co organ rentowy.

W piśmie procesowym z dnia 19 września 2016r. (k.36 a.s.) pełnomocnik organu rentowego zgłosił zastrzeżenia do powyższej opinii biegłych sądowych. Powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich wskazał on, iż wielokrotne badania ubezpieczonego po przebytym wypadku potwierdzały skuteczność leczenia, sprawność kończyny nie powodująca upośledzenia ograniczającego zatrudnienie oraz brak zaników mięśniowych. Zdaniem pełnomocnika ZUS stwierdzony deficyt nie jest następstwem urazu lecz następnych zmian zwyrodnieniowych lub związany jest z brakiem elementu obiektywizacji. Także wywiad zawodowy – zdaniem organu rentowego – budzi wątpliwości (jak wynika z opinii Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskich z 2012 – 2014 ubezpieczony utracił zatrudnienie w 12/2012r., następnie przebywał na zwolnieniu).

Pozwany organ rentowy wnosił - w związku z powyższymi zastrzeżeniami – o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku – o oddalenie odwołania.

W ocenie Sądu Okręgowego wniosek pełnomocnika ZUS o kontynuowanie postępowania dowodowego w niniejszej sprawie nie zasługiwał na uwzględnienie. Dowód z opinii biegłych sądowych z dnia 13 lipca 2016r. miał taką wiarygodność i moc dowodową, które pozwalały na dokonanie istotnych dla rozstrzygnięcia sporu ustaleń i merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Powyzsza ocena tego dowodu znajduje bowiem zakotwiczenie nie tylko w poprawności logicznej argumentacji biegłych sądowych i posiadanej przez nich specjalistycznej wiedzy medycznej (w szczególności z zakresu ortopedii i medycyny przemysłowej), ale także z pozostałego, zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Z badania przeprowadzonego przez biegłego ortopedę dr n. med. S. F. wynikały konkretne i istotne ograniczenia zdeformowanego w wyniku urazu wypadkowego stawu ramiennego prawego ubezpieczonego: zgięcie – 30%; wyprost – pełen, odwodzenie – 30%, rotacja zewnętrzna – 0%, wewnętrzna – 40%. Powyższe parametry ruchomości uszkodzonego w wyniku wypadku prawego stawu barkowego wskazywały – zdaniem biegłego ortopedy – na jego dużą dysfunkcję.

W swoich zastrzeżeniach organ rentowy zupełnie pomijał powyższe istotne dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności, bezzasadnie i ogólnikowo argumentując, iż stwierdzony deficyt nie jest następstwem urazu lecz „następnych zmian zwyrodnieniowych lub związany jest z brakiem elementu obiektywizacji”. Jednak twierdzenia te nie zostały szczegółowo uargumentowane, natomiast pełnomocnik ZUS odwoływał się do wielokrotnych (!?) badań ubezpieczonego po przebytych wypadku, które miały potwierdzać skuteczność leczenia. Nie wskazał on jednak bliżej o jakie konkretnie (z jakiej daty i przez kogo przeprowadzone) badania lekarskie chodzi.

Dostrzec należy w tym miejscu, iż nawet Lekarz Orzecznik ZUS w wydanym w niniejszej sprawie orzeczeniu z dnia 10 kwietnia 2015r. potwierdził, iż ubezpieczony przed 1 maja 2014r. był częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 25 stycznia 2011r.

Co więcej dowody z opinii biegłych sądowych przeprowadzone w sprawie o świadczenie rehabilitacyjne (opinia z 26 stycznia 2015r. specjalisty medycyny pracy dr n. med. T. S. k.80 i 81 akt sprawy Sąd Rejonowy w Bydgoszczy o sygn. VII U 194/14 następnie VII U 328/16; opinia specjalisty medycyny pracy i neurologa z 4 lipca 2016r. k.199 i k.228 akt powyższej sprawy oraz opinie biegłego sądowego specjalisty ortopedii – chirurga urazowego S. T. z dnia 15 września 2016r. i z dnia 8 marca 2017r. k.247 – 248 w sposób zgodny stwierdzały, iż ubezpieczony nie rokował po dniu 23 grudnia 2013r. odzyskania zdolności do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 10 marca 2017r. złożonym w powyższej sprawie Sądu Rejonowego o świadczenie rehabilitacyjne pełnomocnik organu rentowego stwierdzał, co następuje:

„Po zapoznaniu się z opinią biegłego lekarza sądowego z dnia 15 września 2016r. – w oparciu o orzeczenie Głównego Lekarza Orzecznika – uprzejmie informuję, że brak podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Biegli w opinii z dnia 4 lipca 2016r. zaznaczają, iż ubezpieczony po 23 grudnia 2013r. nie rokował odzyskania zdolności do pracy. W opinii z dnia 15 września 2016r. biegły także na to wskazuje zaznaczając: „z powodu częściowego uszkodzenia pierścienia rotatorów i zespołu ciasnoty podbarkowej ubezpieczony był nadal niezdolny do pracy po dniu 23 grudnia 2013r.”.

(pismo k.264 akt sprawy VII U 328/16)

Powyższe pismo pełnomocnika ZUS jest zatem oczywiście sprzeczne z treścią zastrzeżeń zgłoszonych przez pełnomocnika ZUS w niniejszej sprawie w piśmie procesowym z dnia 19 września 2016r. (k.36 akt niniejszej sprawy). Organ rentowy prezentował w sporach sądowych z ubezpieczonym wewnątrznie sprzeczne stanowiska, które miały pozbawić ubezpieczonego prawa do świadczeń po dniu 23 grudnia 2013r. (czy to prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres czy to prawa do renty wypadkowej).

Dlatego Sąd Okręgowy pominął zgłoszone w niniejszej sprawie zastrzeżenia ZUS do pisemnej opinii biegłych sądowych z dnia 13 lipca 2017r.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził jednoznacznie, iż ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy już od dnia 24 grudnia 2013r. do 21 czerwca 2014r. Zaskarżona decyzja oparta została na orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 10 kwietnia 2015r., które okoliczność tę potwierdzało w sposób pośredni (niezdolny częściowo do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przed 1 maja 2014r.). Taka treść tego orzeczenia zobowiązywała organ rentowy do przyznania w zaskarżonej decyzji renty z tytułu niezdolności do pracy od 24 grudnia 2013r. Organ rentowy w realiach niniejszej sprawy ponosił ryzyko wygrania z ubezpieczonym sporu o brak podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Wobec wygrania procesu o świadczenie rehabilitacyjne powinien bowiem przyznać ubezpieczonemu prawo do innego, dochodzonego w niniejszej sprawie świadczenia – renty wypadkowej, zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 10 kwietnia 2015 r..

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak w punktach I i II sentencji wyroku na podstawie art.477¹⁴ § 2 K.p.c. w związku z art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art.118 ust.1a ustawy emerytalnej i dalszymi przepisami powołanymi wyżej.

Stosowanie do wyniku sporu orzeczono o kosztach procesu między stronami (art.98 § 1 i § 3 K.p.c. w związku z art.99 K.p.c.).

Zasądzone koszty wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalone zostały według podwójnej stawki minimalnej przewidzianej w § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.490 w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania – to jest w dniu 3 czerwca 2015r.).